

...i conte contat, conte acabat...

Començarem este conte Sambori, com es comencen els contes...hi havia una vegada...una escola en mig de l'horta, en la que tots els anys, després de les vacances de Nadal, els mestres manaven una tasca als alumnes: escriure un conte per al premi Sambori... i enguany jo vaig a escriure el meu últim conte.

Són molts anys, des de que en tenia només tres, que en la classe de Maria ens inventàvem entre tots els companys una història i dibuixàvem, més mal que bé, els personatges.

Fèiem monigots, plens de ratlles i de colors, alguns xiquets en més gràcia que altres, però tots igual d'importants i, així, entre tots els companys participàvem, aportant el nostre dibuix.

Els que estaven més espavilats, feien algunes lletres en el nom del personatge, i el que no dibuixava ni escrivia, s'inventava el que li passava al drac quan anava pel camí fosc cap a la ciutat...

Fèiem lletres en majúscula, unes més grans que altres, però fetes amb molta cura i esforç, perquè eren les primeres lletres que apreníem a fer.

La història, l'anàvem pensant durant molts dies. L'anàvem desenvolupant, els diferents personatges, quin nom tenia cadascun, on passava, que passava primer... i que passava després.

Sempre hi havia algun animalet... o més d'un... alguns d'ells fantàstics, amb ales, banyes, escates o més ulls o potes del que calia.

A més a més tenien colors llampants i amb combinacions que feien mal als ulls.

Recorde que els personatges tenien sempre unes mans i dits enormes en proporció a la resta del cos. Ens havien ensenyat que les persones tenim 5 dits a cada mà i ho dibuixàvem sempre, era una cosa que no se'ns oblidava.

Una vegada teníem decidida la història entre tots, Maria, la mestra, ho montava tot i quedava un conte espectacular.

Tots els anys d'infantil, vam guanyar algun premi. No recorde els títols dels contes, però ma mare encara en guarda algun per casa.

Ens donàven un conte imprès i plastificat per a cadascú.

Després, quan passàvem a primària, ja escrivíem el nostre propi conte.

Escriure el conte Sambori és un procés llarg, que cal fer amb prou de temps per davant.

En primer lloc, vas pensant algunes idees que vas recollint en un full, després intentes desenvolupar-les. Algunes ixen, altres no.

En ocasions ix un conte de por, en altres un conte més tendre, altres vegades són aventures a països llunyans, altres ixen animals fantàstics o mons de fantasia... fins i tot hi ha vegades que descrius l'escola, companys o situacions que m'han passat al llarg del temps.

Quan comences a escriure un conte, tens una idea del que vols contar. Saps com comences, però moltes vegades vas canviant el que va passant i el final que havies pensat, desapareix, i n'apareix un altre, un personatge que anaves a descriure d'una manera al cap i a la fi, es transforma en un altre totalment diferent. Alguns personatges passen a ser principals i d'altres simplement es fan xicotets o desapareixen.

Mai se sap com acabarà una història fins que estàs escrivint-la. Eixa és la gràcia d'escriure el Conte Sambori.

En total, he escrit dotze contes, els tres contes conjunts en infantil, sis en primària i ara que estic a quart de l'ESO, este és l'últim que escriuré.

Els que més m'han agradat han sigut els que vaig escriure a cinquè de primària i a primer de l'ESO. Són els que més bé me van quedar i en els que vaig guanyar el premi de la classe.

Són històries totalment diferents una de l'altra. La de cinquè era una història molt dolça, amb molt de sentiment, on parlava d'un xiquet i descrivia un món de fantasia on el xiquet se refugiava per fugir de la seua aborrida vida.

El que vaig escriure a primer d'ESO, era totalment diferent, dins d'una situació inventada, descrivia l'escola, els companys i els valor que ens trameten els mestres en el dia a dia i com nosaltres, els alumnes els valoràvem. Recorde que nomenava a Isabel, la conserje, que ja s'ha jubilat.

Este conte d'enguany, vol reflectir, ara que ja estic acabant la meua vida a l'escola, tot el que he après.

No només les matemàtiques, física ,que ens du pel carrer de l'amargura, o llengua, sinó tot allò que no es pot tocar, però que se'ns queda guardat al cor.

Són les coses que recordarem un llarg temps i que ens fan somriure quan les recordem.

Podem recordar objectes, situacions, dibuixos, llocs, persones...

El nostre pas per infantil i per primària on tot ha sigut felicitat, bons moments, rialles, amigues i amics, alguns que ja no estan... i ara en l'ESO, on ens va pillar el confinament i no vam poder fer moltes de les coses que teníem previstes, com l'intercanvi amb un institut d'Holanda.... tota la vida somiant en anar a Holanda i no ha pogut ser...encara que enguany ho viuré d'altra manera perquè vindrà un holandès o holandesa a ma casa, perquè el meu germà si que fa enguany l'intercanvi.

Però encara ens queden coses a viure i el viatge de fi de curs a Berlin amb els companys...

Potser ara me n'adone del temps que ha passat, els anys que porte fent el conte per al Premi Sambori, són els anys que estic en esta escola.

Enguany, volia recordar i lligar les dos coses, perquè van unides... en arribar el Nadal, ja estic pensant a vore sobre què escriuré enguany...

Este últim conte Sambori, ara que ja estic a quart, l'escric quan realment s'acaba el món que coneixem, eixe ouet en el que hem estat tots estos anys, amb els companys amb els que hem compartit aula, pati, menjador, penes i alegries.

Amb alguns d'ells continuarem veient-se a diari, bé per amistat o perquè anirem al mateix institut a fer el batxillerat.

Però hi haurà d'altres que no tornarem a vore o els vorem només quan quedem tota la classe o quan vindrem a la festa de l'escola a vore als mestres i els contem que tal ens va...

Com deia abans, un conte no saps com s'acabarà fins que no l'acabes d'escriure i això és el que ha passat en este cas.

Vos he contat la meua vida a l'escola a través dels diferents contes Sambori que he anat escrivint al llarg dels diferents cursos.

Amb 3 anys començà la meua paticipació al Premi Sambori i a l'escola i en un futur no massa llunyà començarà una vida plena de novetats, canvi d'institut, de mestres, de matèries, de companys.... i una nova manera de vore la vida.... ja no escriuré més contes per al Premi Sambori.

Però segur que hi ha altres xiquets i xiquetes de tres anys, que comencen a preparar el seu primer conte Sambori, pensant en els personatges fantàstics que tindran moltes aventures i dibuixaran monigots en ratlles de colors i lletres majúscules i seran tan feliços com ho som nosaltres ara.

Escriuran molts contes al llarg dels cursos i potser quan estiguen a l'ESO, també recorden quan anaven a infantil.

Així que acabarem este conte, com s'acaben els contes.... i conte contat, conte acabat.... i qui no s'alce té el cul foradat.

Aitana Margaix Bellés 4t ESO